

(Icona de Crist del museu de Poblet)

**Carta de Nadal 2021
de l'Abat General OCist**

Caminem, Senyor, a la llum de la vostra mirada

Estimats Germans i Germanes,

Ens hem endinsat ja en l'Advent, preparant-nos amb tota l'Església per acollir el do de la vinguda del Fill de Déu, joia immensa, consolació infinita, alliberament i redempció de tot el món. Crist ve i es fa sempre present en qualsevol contingència de la història del món, també de la història de les nostres comunitats i de les nostres vides. És bell de llegir a l'Evangelí de Lluc com l'esdeveniment del naixement de Crist s'insereix en la totalitat de la història humana, la que comprèn tant l'emperador Cèsar August a la capital del món, Roma, com una parella de joves esposos, Josep i Maria, habitants d'un petit, pobre i desconegut poblet de la Galilea. També avui Crist ve a la història actual del món i de les nostres vides, una història marcada per la pandèmia i per tants altres problemes.

Aquesta consciència de fe ens hauria de moure contínuament a aixecar els ulls envers Jesús perquè la llum de la seva mirada pugui venir a il·luminar també avui la història de les nostres vides, de les nostres comunitats i de tot el món.

Qui es podrà salvar?

Com podrà ser això?

Fa dos mesos que m'acompanya un descobriment fet mentre meditava amb les nostres germanes de Santa Susanna sobre el passatge del jove ric de l'evangelí segons sant Marc (10,17-27). Sabem que en aquesta versió, quan el jove expressa el seu desig de vida eterna que ni tan sols l'observança de tots els manaments ha pogut saciar, Jesús acompanya la crida a deixar-ho tot amb una mirada d'amor: «Jesús se'l mirà i el va estimar. Li digué: "Només et falta una cosa: ves, ven tot el que tens i dona-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me!"» (Mc 10,21).

El jove se'n va tot trist, perquè el seu desig de vida eterna es troba com absorbit per la seva afecció a les seves riqueses. Sí, és realment una elecció trista i terrible refusar

una invitació en la qual Jesús ha posat tot el seu amor, com si hagués dit al jove: “Ets preciós per a mi, valuós i estimat!” (Isaïes 43,4)

Mentre aquell home s'allunya, Jesús comença a parlar del greu perill que l'afecció a les riqueses de la terra pot constituir per a nosaltres, i les seves paraules susciten la inquietud dels seus deixebles: «Lavors Jesús mirà al seu voltant i digué als seus deixebles: “Que n'és, de difícil, per als qui tenen riqueses entrar al Regne de Déu!”. Els deixebles, en sentir aquestes paraules, quedaren molt sorpresos. Però Jesús els tornà a dir: “Fills meus, que n'és, de difícil, entrar al Regne de Déu! És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al Regne de Déu”. Ells quedaren encara més desconcertats, i es deien els uns als altres: “Si és així, qui pot salvar-se?”» (Mc 10,23-26)

És aquest el veritable problema, el repte que ens hauria d'inquietar: Qui es podrà salvar? Com ens podrem salvar? Què salvarà la nostra vida? Aquesta pregunta ens hauria d'acompanyar en tota circumstància, amb ella hauríem d'afrontar tota la vida.

La mirada que ens obre a l'impossible

Com respon el Senyor a aquesta pregunta que ens neguiteja? No es limita a les paraules, respon més aviat amb una mirada. «Jesús se'ls mirà i digué: “Als homes és impossible, però no a Déu, perquè Déu ho pot tot”.» (Mc 10,27)

Entre la nostra por de no poder-nos salvar, perquè ens sentim incapaços de convertir-nos dels nostres ídols, i la gràcia de la salvació, Jesús ens concedeix d'acollir la seva presència que ens mira amb amor. Jesús, després de la partença de l'home ric que havia mirat amb un particular amor, va mirar certament els seus deixebles amb el mateix amor, amb la mateixa amistat. Jesús no podia mirar ningú sense amor, sense misericòrdia, sense tendresa, fins i tot quan mirava amb severitat els qui es dirigien a ell amb hipocresia. Crist mira sempre l'home amb amor, perquè és Déu, i Déu és amor. La mirada del Senyor expressa l'amor infinit del seu cor.

Déu sap que nosaltres sols no som capaços de convertir-nos, per això envia el seu Fill per tal que sigui present en les nostres vides i ens miri a cadascun de nosaltres amb un amor infinit, aquell amor que la vida de Crist expressa sense reserves, des de la menjadora de Betlem fins a la mort en creu. Sí, “Déu ho pot tot”, sobretot donar-nos la salvació que per nosaltres és impossible. Déu no ens imposa la salvació; ens l'ofereix gratuïtament i, a canvi, només ens demana una cosa: acollir la seva mirada d'amor sobre nosaltres, consentir a un intercanvi de mirades i d'amor amb ell, a una comunió de cors impossible per a l'home però que el Senyor fa possible perquè ens estima infinitament.

Acollir la mirada d'amor que Crist ens adreça és el secret revelat d'allò que permet al Senyor de donar-nos l'impossible, la impossible conversió, la impossible salvació, l'impossible deseiximent de nosaltres mateixos i de tot allò que posseïm, per ser lliures de seguir Jesús, això és, de fer camí amb ell, donant la vida als pobres i testimoniant la joia de l'Evangelí.

Molts salms canten també aquest misteri quan contempen la llum de la mirada del Senyor: “Feu-nos veure la llum de la vostra mirada i serem salvats!” (Sl 79,4.8.20). L’essència del cristianisme rau en aquest adveniment d’una salvació impossible a l’home que es torna experiència quan s’encén en la nostra vida la llum de la mirada de Crist, de la seva presència que ens esguarda amb amor, ni que ens trobéssim al fons d’un abisme de tenebres.

La contemplació mística a la qual tots som cridats no consisteix a tenir qui sap quines visions sobrenaturals, sinó a adonar-nos que el Senyor ens mira ara, amb la bondat de la seva mirada, sense judicis, sense condemnes, sense pretensions que superin les nostres forces. Cal només aixecar la mirada vers els seus ulls per adonar-nos que Crist desitja únicament encendre en la nostra vida i en els nostres cors la llum de la seva amistat que ens salva, que salva tot el que som i vivim. Si el jove ric s’hagués aturat a contemplar aquella mirada, si s’hagués deixat exposar a aquella llum potent i dolça alhora, s’hauria adonat que no se li demanava tant l’esforç sobrehumà de deixar-ho tot, com la humilitat de rebre-ho tot en la gràcia i d’estar sempre amb Jesús. Tots els seus béns haurien com desaparegut del camp visual del seu cor; no els hauria pogut concedir un valor més gran que el de l’experiència que feia amb Jesús; no hauria pogut anteposar res absolutament a Crist (cf. RB 72,11).

Caminar a la llum de la seva mirada

Però per viure això sabem que tenim necessitat de fer un camí. També nosaltres ens trobem moltes vegades en la mateixa situació del jove ric. Ben sovint fem l’experiència de ser estimats del Senyor, de sentir-nos cridats a una llibertat infinita, convidats a donar tota la vida, o tal volta només el que tenim ara entre mans, i, per contra, ens n’anem tots tristos. No permetem que Déu ens doni l’impossible. Però la misericòrdia del Pare ens torna a oferir una i altra vegada aquesta oportunitat de salvació, ens crida una i altra vegada a seguir el Fill amb llibertat i alegria pels camins de la vida. I ho fa repetint l’oferiment del seu esguard amorós, de la llum de la seva mirada. De mil maneres, a través d’experiències, de trobades, de circumstàncies, de paraules, Déu renova la gràcia d’oferir-nos una relació amb Jesús que ens permeti un nou camí, que renovi el camí de cada dia de la nostra vida. Tal volta exteriorment no cal que canviï res, però si el cor canvia, si el cor es deixa il·luminar per la mirada amantíssima de Crist, tot es torna nou, fins i tot el camí que fem cada dia i que ens sembla gris i monòton.

És l’experiència pasqual que fan els deixebles d’Emmaús: “No és veritat que el nostre cor s’abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí?” (Lc 24,32). Però fou també, molts anys abans, l’experiència dels pobres pastors de Betlem, o dels Mags, però sobretot la de la Verge Maria quan es posà en camí vers la muntanya per servir Elisabet i cantà: “El Senyor ... ha mirat la petitesa de la seva serventa” (Lc 1,48).

Caminar amb alegria seguint Jesucrist és la nostra salvació, aquella salvació “impossible als homes” que la mirada amorosa que Jesús ens adreça fa possible. La vida eterna que Crist oferia al jove ric no consistia a trobar-se immediatament al Paradís com el lladre penedit, sinó a poder-lo seguir, a fer camí amb ell i els deixebles que ja anaven amb ell.

La nostra salvació és que la nostra vida esdevingui sempre més un camí amb el Salvador, un camí l'única energia del qual és la mateixa presència de Jesús que ens mira i ens estima.

Fer camí junts

És principalment en això en què hem de pensar quan el Papa Francesc ens demana d'aprofundir en tota l'Església sobre la naturalesa sinodal de l'experiència cristiana, com un "caminar junts" en l'escolta mútua. En un temps de tanta desorientació és essencial que l'Església visqui i doni testimoni de la seva condició de poble de Déu que en el curs de la història segueix Crist —Camí, Veritat i Vida— que, com ho expressa molt bé sant Benet al final de la Regla, ens vol "dur tots junts a la vida eterna" (RB 72,12), això és, precisament a aquella plenitud de vida impossible als homes que el jove ric demanava a Jesús i vers la qual Jesús va venir a conduir-nos atraient-nos cap a ell amb la llum de la seva mirada.

Comprenem ara que difícilment podrem fer aquest camí tots junts si no comencem per la mirada de Crist. Si el jove ric hagués seguit la llum de la mirada de Jesús, s'hauria trobat immediatament fent camí darrere seu juntament amb un poble sempre més gran de deixebles, el nou poble que és l'Església. Però també els deixebles que anaven ja amb Jesús, que ja ho havien deixat tot per seguir-lo, tenien i tindran sempre necessitat de tornar a mirar el Senyor que els mira amb amor per tal de no aturar-se a "discutir entre ells", preguntant-se sense esperança: "I qui es podrà salvar?" (Mc 10,26).

Una sinodalitat que no assoleix la presència plena d'amor de Crist perd molt aviat l'esperança i fa impossible un camí. Si no la vivim exposats a la llum de la seva mirada, comencem a empantanar-nos dins els límits de les nostres possibilitats, quan, per contra, el camí de l'Església és el camí impossible als homes que Déu fa possible, fa realitat, experiència pasqual de victòria sobre el pecat i la mort. Quan discutim només entre nosaltres, sense exposar-nos amb humilitat i adoració a la mirada amorosa de Jesús, el nostre esguard s'enfosqueix de tristesa, com el del jove ric que se'n va (Mc 10,22) o el dels deixebles d'Emmaús (Lc 24,17). Els nostres rostres, el nostre testimoniatge, s'enfosqueixen, non fan llum per al món, perquè ens oblidem de deixar prevaler per damunt de la nostra mirada, la mirada amorosa de Jesús sobre nosaltres i sobre els altres, la mirada de Jesús sobre el món i la història.

Una mirada de comunió

Tal com ho expressa el salm 88: "Feliç el poble que us aclama: caminarà, Senyor, a la llum de la vostra mirada!" (Sl 88,16)

Sense claror no podem caminar. La llum del món no ve del món, sinó que és Crist qui estima el món i el vol salvar. Déu ens ha elegit per donar testimoni d'aquesta llum, d'aquest amor que venç les tenebres tot salvant la humanitat. La nostra responsabilitat de deixebles del Senyor, en particular de monjos i monges, és d'exposar-nos els primers a la llum de la mirada de Crist, per tal que tots aquells

amb els quals en trobem siguin conduïts a alçar vers ell la mirada i a adonar-se de l'amor tan gran amb què Déu se'ls mira des de l'eternitat.

Només la llum de la mirada de Crist crea fraternitat. Quan ens adonem de l'amor tan gran amb què Jesús ens mira personalment descobrim de seguida que aquesta és la mirada amb que Déu mira qualsevol home, qualsevol cor, qualsevol vida. En l'episodi del jove ric, entre la mirada que li fou adreçada a ell i l'altra que fou adreçada als deixebles, Marc esmenta encara una mirada circular del Senyor: «Llavors Jesús mirà al seu voltant i digué als seus deixebles: "Que n'és, de difícil, per als qui tenen riqueses entrar al Regne de Déu!"» (Mc 10,23). És com si Jesús volgués mostrar als seus la mirada amorosa amb què el bon pastor escruta tot el món a la recerca de qualsevol ovella perduda que vol retornar a la cleda, en el regne de Déu Pare. Res no ens uneix tant a tota la humanitat, a cada cor en particular, com l'experiència que l'amor amb què ens mira vol abraçar tothom, cerca la mirada de tothom. Com quan va mirar el jove ric, Crist no deixa d'atreure'ns per fer-nos entrar en la seva passió per la salvació de cada home. Però, per estar en comunió amb els germans i germanes de la nostra comunitat, o de la nostra família, o per fer un camí tots junts, la condició no és la nostra bona voluntat, sinó que ens rendim a l'amor amb què el Senyor ens mira, personalment, a cada instant i en cada circumstància.

El primer somriure de l'Infant

Mentre ens preparem junts per al Capítol General, i instats per l'Església a aportar la nostra contribució específica al procés sinodal suscitat pel Sant Pare, em sento empès a recomençar des del punt inicial de tot camí que els deixebles de Jesucrist puguin fer plegats: la llum de la seva mirada que ens crida amb amor a seguir-lo. Si no recomencem sempre des d'ací, serà impossible fer un camí de conversió a la vida nova que el Senyor ens dona. La llum de la seva mirada, en canvi, permet a Déu de fer "coses grans" (Lc 1,49), de fer coses impossibles en nosaltres, entre nosaltres i en el món. Només cal que ens rendim al seu amor.

La imminència del Nadal em mou a pensar què degué significar per a Maria i Josep el primer somriure de l'Infant Jesús, això és, la primera vegada que Jesús se'ls va mirar amb amor, amb agraïment, amb joia. En aquell precís instant Maria i Josep van veure la llum que il·lumina el món i el salva.

També nosaltres som cridats a fer constantment aquesta experiència. Només així serà Nadal. Aquesta és la felicitació nadalenca que us adreço de tot cor en la meva pobra però constant pregària per vosaltres mentre m'encomano a la vostra!

Fr. Mauro-Giuseppe Lepori
Abat General OCist